Mizah

Halk — Birinden biri ileri giderse ben hapı yutacağım!

YURDUN SITMALI KÖŞELERİNDE :

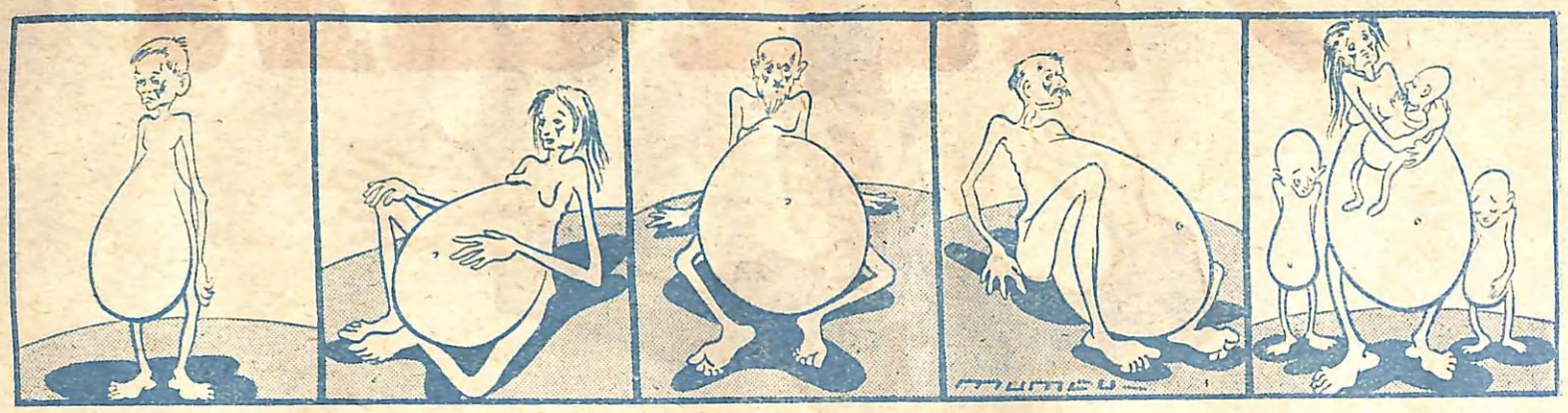

Halk da kodamanlar gibi göbekleniyor !

ANLAYANA

MUHTARLARA OTOMOBİL

İçişleri Bakanı, Meclis kürsüsünden: «İcabında muhtarlara dahi birer makam otomobili vereceğini» bar bar bağırdı. En ufak tereddüde mahal yok. «Ne hakla?» diye sorarsanız, cevabı hazır: «Size ne oluyor? Milletin parasiyle aldığım otomobilleri yine millete dağıtıyorum!» Eh, şirinlik muskası takıp da bay Bakana hoş görünebilirlerse, tez vakitte bekçilere birer bisiklet, jandarmalara cip, postacılara motosiklet ve helikopter, takacılara birer şarpi, hattâ çöpçülere Hoover marka birer elektrik süpürgesi de dağıtabilir. İlâveye hacet yok ki, bütün bu ihsanlar millet kesesinden.. Yoksa bir tanesi için ,ver bakalım bunun da parasını sen, Bay Bakan! diyecek olsalar, Bay Bakan köy muhtarlığına çoktan fit olurdu!

★

KİRALAR

Ah şu Vali Yeşilaycı olacağına Kızılaycı olsaydı! Kırk yıllık hukuku kadimeye dayanarak kendimi hemen bir aş ocağına yazdırtırdım. Ne sandınız ya? Hukuku kadime... Bizi ailece tedavi etmiştir o. Ondan sonra efendime söyliyeyim; aş ocağına yazıldıktan sonra zelzele tertibinden battaniyeler mi istemezdim, kat kat kalbur delikli Amerikandan iç çamaşırları mı, naylon çoraplar mı... En sonunda da, bir gecekondu ihsal edemiyeceklerine göre, elbette bir çadır lütfederlerdi. Bizim aile hekimi, sorardı tabiî:

— Kuzum, nedir bu telâşın? Ne oluyorsun?

O zaman, kendisine kiraların serbest bırakılmak üzere olduğunu haber verirdim. Eşyayı almadan söylemediğimi görerek, hekimbaşı da akıllandığıma hükmederdi herhalde.

Heyhat ki adam Yeşilaycı... Olsa olsa, böyle bir isteğin üstüne bir bardak soğuk su ikram eder insana. Kiraların serbest bırakılacağı haberi gibi bir soğuk duştan sonra...

★

KANLI MEYDAN

Kızıl Rusya, beceriksiz bir İspanyol boğası gibi, sağa sola hamle ede ede nihayet Birleşmiş Milletlere ait teşekküllerden birer birer ayak çekmeğe başladı. Doğrusu girse bir türlü belâ, çıksa bir türlü... Lâkin bu iki ucu necasetli kıyası mukassim, neticede Birleşmiş Milletler teşekküllerini «Rusya hariç, Birleşmiş Milletler» haline koyacak. O zamana kadar Kızıllar, dünyayı bir kanlı meydana çevirmezlerse...

Zorlaya zorlaya bütün dünyayı kendine düşman etmeğe muvaffak olan Kızıl Rusyayı bu başarısından dolayı tebrik ederken, hicivci şairimiz Eşrefin kıt'asını şu hale sokmakta mahzur görmüyoruz:

Muktezâ-yı hükm-i kaanûn-ı tabâbet böyledir:
Fikr-i sâbitler dahi âlemde bir manyâk arar.
Çok mu nâmerdin kızıl damgayla şöhret bulması?
Herkese gitmez o reng, erbâbı istihkak arar!

SİVRİSİNEK

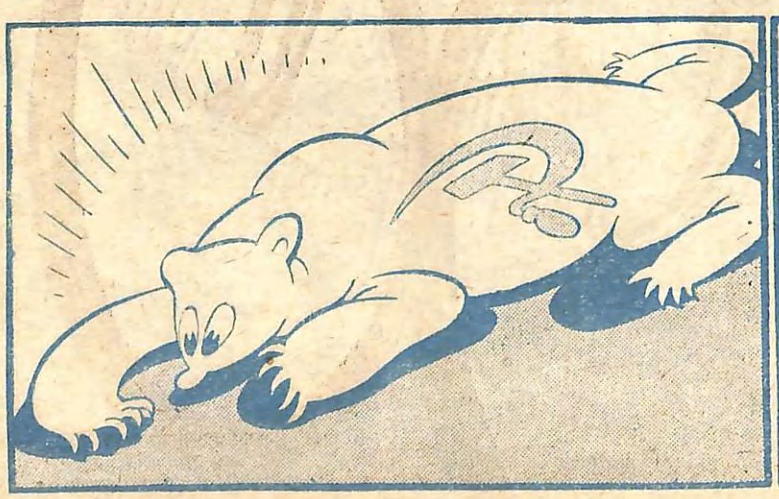

POST.....

.....TEHLİKESİ !

Cilt: 8 — Sayı: 186 FİYATI 25 KURUŞ 27 Ocak 1950

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

SEÇİM TASARISI

SEÇİM tasarısı komisyonda. Akşama sabaha çıkacak, kanun olacak. Artık bu kanunun ne tannan akisler bırakacağını bırakalım millet düşünsün..

Tasarının müzakereleri sırasında söz yüksek seçim mahkemelerinde dolaşırken bir milletvekili Halk Partisinin bu defa meydan muharebesi yapacağını söylemiş. Yıllardanberi yaptığı neydi?

Pyrrhus'a benzemek niyetindeler ama, hâlâ halkı yere seremediler.

Hükûmetin, seçim tasarısında ilim heyetinin yaptığı değişiklikleri mütemadiyen ortadan kaldırmak istediğini gören biri, şu fıkrayı anlattı:

«Vaktiyle bir hoş sohbetler derneği varmış. Muayyen zamanlarda toplanırlar, sohbet ederek vakit geçirirlermiş. Yalnız aralarına kimseyi almamak için bir şart koşmuşlar: Derneğe aza olmak istiyen, o zamana kadar işitilmemiş bir fıkra anlatmağa mecbur.

Adamın biri başvurmuş, yani müracaat etmiş. Dernek âzâsı dinlemişler, dinlemişler, ne anlattıysa:

— A, biz bunu biliriz, sonu da şöyledir.

Demişler.

— Öyleyse size son rüyamı anlatayım , demiş zavallı; bir mezarlıktaydım. Baktım ölülerden biri (Aman, bana bir kızılcık sopası!) diye inliyor. Koştum, meğer meşhur zalim Neron'muş. (Ne yapacaksın sopayı?) diye sordum, (aman, dedi, çabuk bir sopa... Şu hoş muhabbetler derneği âzasına güzel bir kızılcık ziyafeti çekeceğim!))...»

Ahbap, adam kovuldu mu, yoksa derneğe alındı mı, söylemedi tabiî. Belki alınan olur diye, yalnız ilâve etti:

— Şu adlî teminatlı seçim kanunu fikrini ortaya muhalifler atmıştı. Lâkin ne yaptılarsa iktidar, iktidarına güvenip reddediyor. Bu gidişle sıra mezarlık hikâyesine gelecek galiba!

MİZAHÇI

MİLLET MECLİSİ FESİH KARARI VERİRKEN..

— *Allaha emanet ol, velinimetim, gidip de gelmemek, gelip de bulmamak var!*

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Sergi hazırlanıyor!..

Maçlar yeni bitmiş.. Spor ve Sergi Sarayındayım. Her taraf loş ve boş. Hafif bir ay ışığı da olmasa hiç bir şey sezilmiyecek. Birdenbire bu loşlukta irili ve ufaklı hayaletler beliriyor. Aman, zaman demeğe kalmadan klâkson gibi insanın beyninde öten sesler:

— Asıl paviyonlar buraya kurulmalı!..

— Hayır, oraya olmaz...

— Neden?

— Orası Tekelin...

— Ben inhisar, minhisar tanımıyorum. Ben kendim bir hisarım. Yeşilayın fahrî, hattâ fahrüddin başkanı olduğumu ne çabuk unuttunuz?

— Ama Tekel Bakanı...

— Tekel Bakanı aziz dostum, değerli arkadaşımdır. Zihnimi meşgul etmektedir. Fakat bu iş başkadır. Bir sergi işidir. İstanbulun sergisinde benim aziz arkadaşım elbette şehri o fettan üzüm kızlariyle temsil etmek istemiyeceğimi bilir. İnşallah Tekel Bakanı ve Yeşilayın fahrüddin başkanı el ele verip birimiz içerden, birimiz dışardan şu Tekel belâsını milletin başından attığımızda o sevimli dostum Doğan Nadi de gününü görecektir. Bu can bu tende, bu ten bu makamda durdukça İstanbul Sergisine tek el dahi giremiyecektir. İşte bu kadar.

— Tehevvür buyurmayınız efendimiz...

— Ben sizin efendiniz değilim, siz benim efendimsiniz. Ben aciz bir hizmetkârıyım bu şehrin...

— Aman, kızmayınız...

— Ben kızmam. Benim tabiî konuşmam böyledir. Ben gülerken de ağız dolusu gülerim, konuşurken de, işte bu kadar...

— Hayır, yani sizi sinirlendirdim sanmıştım da...

— İstanbulun sergisinde, şehirde gösterilmeğe değer ne bulursak teşhir edeceğiz. Şehri en iyi temsil eden şeyleri...

— Meselâ?

— Meselâ Ayrancılar birliği, şerbetçiler cemiyeti, bozacılar derneği, Hünkâr suyu işletmeleri komandit şirketi bana müracaat ettiler. Şişelerimizi sergiye alır mısınız, dediler. Olur, dedim. Yalnız boy sırasiyle dizin, büyükler arkada kalsın, küçükler ön plânda olsun ki hepsi görünsün dedim...

— Onlar zaten efendimizin gazetelerde çıkan resimlerinden bu dersi almışlardır.

— Hayır, ben onların faydası için söyledim. Sonra, Tramvay, Tünel idaresinin otobüsleri sergi içinde halkı bedava gezdirmeli. Emir verdim. Takip edin.

— Başüstüne ama, otobüsle gezerse halk bir şey görmez ki..

— Zarar yok. Bedava taşınmış olmak fikri halkta zaten bir şey görecek haleti ruhiye bırakmaz. Halk görmekten fayda çıkmıyacağını anlamıştır. Biraz görmemezliğe gelmesini tecrübe eder. Halka bu hususta emir vereceğim.

— Başüstüne. Başka neler teşhir edeceğiz sergide?

— Amerikalıların yapacağı asma köprünün maketini... İngilizlerin hediye edeceği Fatih'in Bellini tarafından yapılmış portresini, Marşal plânı tatbikatının İstanbula ait grafiğini...

— Peki. Acaba bir de pazar yeri kurdursak...

— O neye?

— E... Hani İstanbulun hususiyetlerindendir de...

— Muvafık. Bu zaten kafamı ötedenberi işgal ediyordu. Kasımpaşadan biraz çamur, Eminönü gölünden biraz su getirtir, Sergi Sarayının ortasında bir pazar yeri kurarız. Hususî müracaatlar başladı mı paviyonlar için?

— Evet efendim. Gecekonducular bir ev teşhir etmek istiyorlarmış..

— Biliyorum. Bir zurnacı ile davulcu da getirtelim. Düşünelim bunu. Takip edelim. Yapalım, edelim, peşini bırakmıyalım. Esasen şiarımızdır bizim.

— Tabiî efendim.

— Başka?

— Bir de tüccar derneğinden teklif var. Bankalarla müşterek inşaat kazıkları paviyonu yapacaklarmış..

Baktım, gölgelerde ses sada kesildi. Ay kaybolmuştu. Gök gürlemesinden korkarak hemen savuştum.

GÜVEMLİ

SAYIN İSTANBUL VALİSİ GECEKONDULARI GEZİYOR..

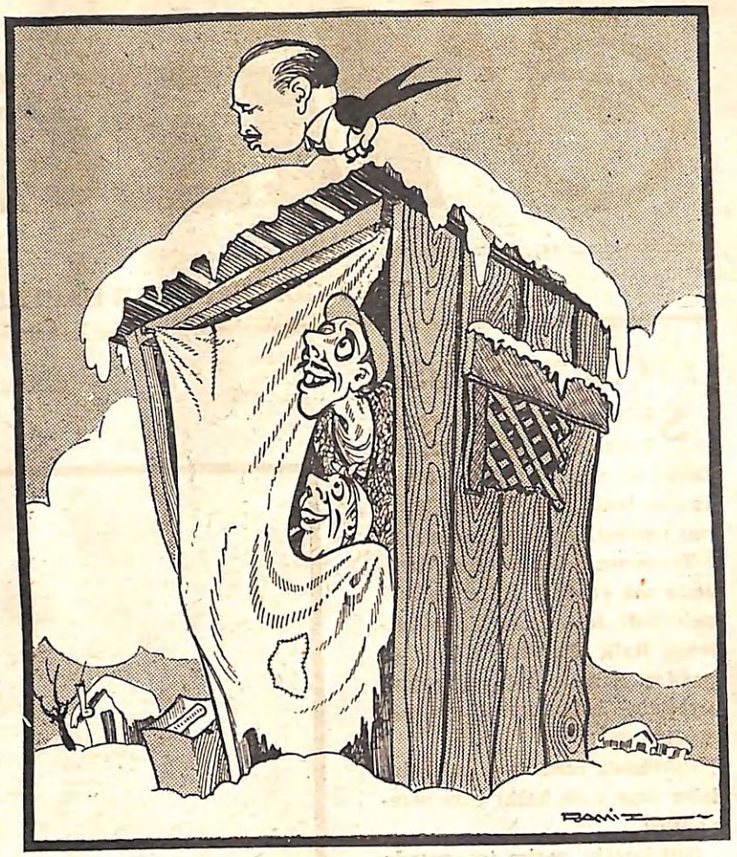

— *Hanım, gözün aydın, başımıza devlet kuşu kondu!*

2 NUMARALI MİLLETLER CEMİYETİ FAALİYETTE :

Cemaat bildiğini okuyor!

— *Ne diyor bu yazılar?*
— *«Oyunu Halk Partisine ver» diyor...*
— *Çok doğru, almadıkları bir o kalmıştı!*

TEBRİK TELGRAFLARI

(Son güreş maçları sırasında, Radyo İdaresinin zaman ayırmaması yüzünden okunamıyan ve yurdun dört bucağından gelen tebrik telgraflarını tatlı spikerimiz Eşref Şefik bize verdi. Aynen neşrediyoruz:)

Sevgili güreşçilerimizin Balyoz marka pirinç uniyle beslendiklerine şüphe etmiyoruz. Zaferlerini candan kutlar, ayni şekilde gıdalanmalarını tavsiye ederiz.

— Balyoz Hububat Özü —

★

Kutlu olsun bayramımız, çok yaşasın arslanlarımız, dükkâna uğramazlarsa kalır hatırımız!

— Sirkecide Vitamin Kebapçısı —

★

Mezbahaya her gün sevkettiğim koyunların bilhassa but tarafları, ben taşıdığım için lezzetlidir. Tebrik ederim.

— Taksi şoförü Halil Tekgöz —

Her gün idare ettiğim dolmuşa binmenizi temenni eder, zaferlerinizi candan kutlarım.

— Mezbahaya koyun sevkeden «Sakar» motörü kaptanı Resul —

★

Zaferlerinizi kutlar, tosun gibi evlât sahibi olmanızı gece gündüz Haktan niyaz ederim.

— Eli çabuk sünnetçi H. Kansız —

Tek keramet

Devr-i Garabet

Şeytanat kizb ü riyâ gitgide meslekleşiyor
İffet erbâbı nebîler gibi örnekleşiyor

Bürc-i ikbâle Sarâcoğlu kazık kaktığı gün
Hayli canbâz-ı zamân şevk ile zeybekleşiyor

Saka'nın şâhid olup kal'eyi fethettiğine
Hamsiler cilve-i eyyâm ile levrekleşiyor

Dinliyen bir kişi buldukça Günaltay sözünü
İnanıp kandı deyip handesi gevrekleşiyor

Diktiğinden beri meydanlara hak bayrağını
Bayar'ın nâmı gönüllerde mübârekleşiyor

Çaldılar halka ucuzluk diye bir parmak bal
Gelecektir geliyor geldi deyip bekleşiyor

Çıkacakmış yeniden bizde basın kanûnu
Bu haberden basının dilleri peltekleşiyor

Geçinirken daha dün duşmanı şahsiyyâtın
Şimdi Yalçın kapılıp hırsına zevzekleşiyor

Öyle bir devr-i garâbet bu ki hayrânım Ozan
Kızlar erkekleşiyor hindiler ördekleşiyor

AKILLI OZAN

BİR PRENSİP HİKÂYESİ!

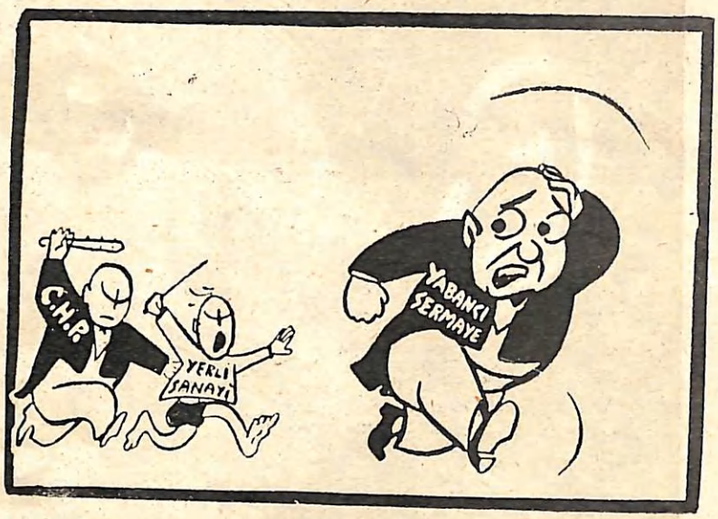

(1938) den evvel,

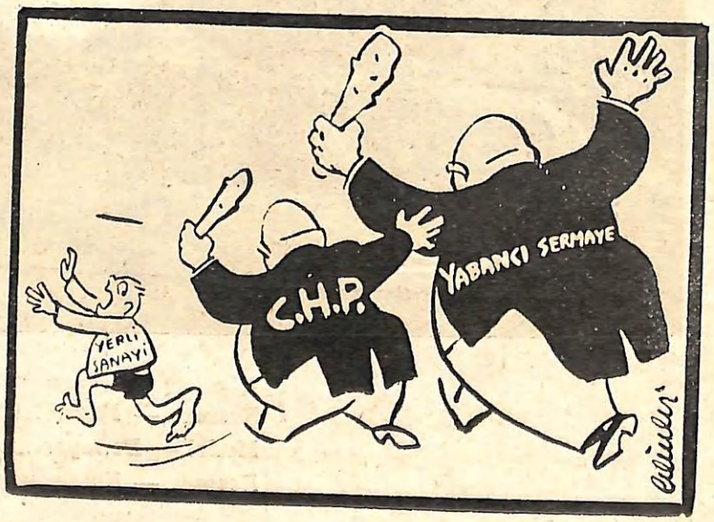

(1938) den sonra!

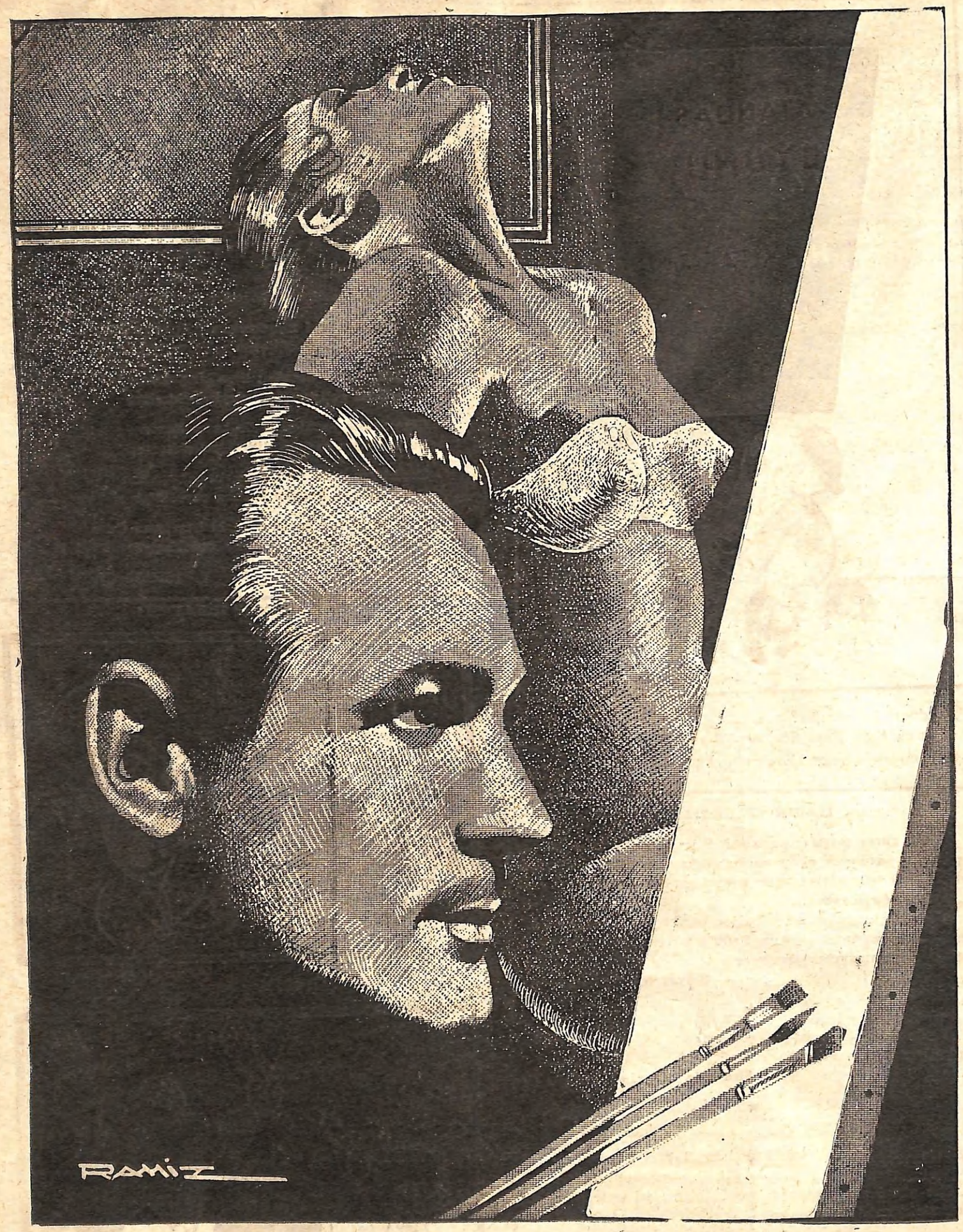

Ressam — Ellerim titriyor, başlıyamıyorum..
Model — Donuyor musun?
Ressam — Hayır, yanıyorum!

★Ali Bulanoğlu, Ankara:

İnönü armağanından üç bin lira kazanan Adnan Cin'e bu mükâfat neden verilmiş?

Akıl Hocası:

Cin gibi bir zekâ sahibi olduğundan...

★

★ Meliha Hayran, Kadıköy:

Kuzum Akıl Hocası, siz her şeyin aslını, astarını biliyorsunuz. Rica ederim söyleyin, Münir Nurettin İrak'a gidiyormuş,

Akıl Hocası:

Astar ve yüz meselesine cevap vermiyeceğim ama, sorduğunuza vereceğim. Doğru, gidiyor. Yalnız, Münir Irak'a gitse de irağa gitmiş olmaz...

★

★Hüsnü Berberoğlu, İstanköy:

Amerikada bir adam, karısının saçlarını traş etmiş diye okudum gazetelerde. Merak ettim, kaç numara ile ?

Akıl Hocası:

Herhalde sıfır numara olmalı!

★

★ Hediye Özüpek, Ilgın:

İzmitte bir delikanlı, öldükten sonra mezarından dirilmiş. Bir damadın da kız olduğu nişandan sonra anlaşılmış. Böyle bir durumda siz olsanız ne yapardınız?

Akıl Hocası:

Kız olduğu anlaşılan sözde damadı mezara koyar, dirilen delikanlıyı kıza verirdim!

★

★ Ali Yanıkoğlu, Gecekondu mahallesi:

İstanbulda mesken buhranını karşılamak için mütemadiyen komisyonlar kuruluyor. Bu işin sonu nereye çıkacak?

Akıl Hocası:

Mezara!

— *Ateş gibi kız, değil mi?*
— *Ne çare bizi ısıtmıyor!*

— *Ablacığım, sen ne zaman evleneceksin?*
— *Neden sordun?*
— *Merak ediyorum, ne kadar daha bekliyeceğim diye!*

Radyada Güreş

Burası İstanbul radyosu! Sayın dinleyiciler, şimdi Eşref Şefik size Spor ve Sergi sarayından güreş maçlarını anlatacak..

— «Hırrr... gürrr... hışşş... hrrr.. hav hav... fiyyuuuuu... Alo, alo... Burası Spor ve Sergi Sarayı. Tabiî gürültülerin cinsinden anlamışsınızdır efendim. İşte güreşçiler mindere çıkıyorlar.. Elli iki kiloda bizim Ali Özdemir... Ali... Fena değil bu akşam. Hah, işte Fransız da çıktı. Saçlarına Koty briyantini sürmüş. Pazıları düşük biraz... Çapraz gidiyor. Fakat... Ah... hınzır herif, vida gibi mihveri etrafında dönerek köprüden... kurtuldu. Evet efendim... Şimdi de Samsun.. Ne dedin? Hızlı söyle canım.. Hayır, size değil muhterem dinleyicilerim, bizim arkadaşa söylüyorum. Tabiî sizin bana sesiniz ulaşamaz efendim. Malûm ya, radyonuz yalnız alıcıdır. Giresun mu? Giresunmuş efendim. Giresun gençleri... Tamam bizim Tandemir hasmını sürüyor. Bu sefer fena zorluyor. Malûm ya efendim greko-romen biraz... hareketsiz olur.. yani... Ha... ha... Fransızı diz ettirdi. Ben bir kere de Pariste Kızılcıklı Mahmudu seyretmiştim. Bütün güreşlerini gördümdü ya.. Söz temsili diyorum. Bir elensede tuş aldıydı efendim. Herifi pastırmaya çevirdiydi. Hava sıfırın altında 19 derece. Güreşçiler buram buram tütüyorlar. İşittiğiniz düdüğü benim sanmayın efendim, orta hakeminin. Bizim düdüğümüz ötmüyor şimdi. Güreşçileri ortaya çağırıyor. Minder dışına çıkmışlar... İşte.. işte... birdenbire... birdenbire... birdenbire girdi. Yani şey girdi efendim, Veli Vandemir çift çapraza girdi. Serbest güreş tâbirleriyle anlatmağa mecbur kalıyorum. Fransızın bir omuzu yerde.. Bizimki eziyor. Yükleniyor. Şimdi efendim.. İki taraf da... Konyadan geliyor, iki taraf da, bu seferki Eskişehirden efendim, yüz imzalı... Adamın kolunu kapmış ,tebrik ediyorlar efendim. Tabiî bilmukabele güreşçilerimiz namına teşekkür ederiz. Tebliğ edeceğiz, yanlamasına... Şimdi belden sardı, kaldırdı, kol da içeride olacak tabiî. Bir silkmeyle ters çeviriyor. çeviriyor.. çevirdi, çevirdi...' Bel sarmasını sıkıladı... Tuş oldu efendim. Şimdi size anlatayım. Evvelâ bir kol aldı, sonra belden sarmasiyle...»

Radyosunu tam bu sırada açan bir yeni zengin karısına seslendi:

— Hanım, gel bak, radyo yemek tarif ediyor, belki işe yarar bir şeydir, koş!

Çömezin Röportajları : 186

Turistlere neleri göstermeliyiz ?

Çizen: **RAMİZ**

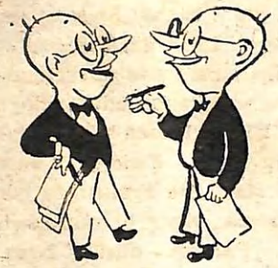

— Sizce nereyi göstermeli?
— Balıkpazarını göstermeli, sudan çıkan balığın çamurda satıldığını görsünler! ,

— Turistlerin en merak edeceği sporumuz hangisidir!
— Boks, her türlü taşıtta gösterebiliriz!

— Turistlerin hayret edecekleri nedir?
— Lokantalarda yemek yiyenlerin hâlâ yaşamaları!

— Turistleri fazla alakoymak için ne yapabiliriz?
— Seyahat muamelelerini uzatırız!

— Turistleri nerede yatıracağız?
— Sergi Evinde!

— Turistleri nereye götürmeliyiz?
— Kazıklıbağa!

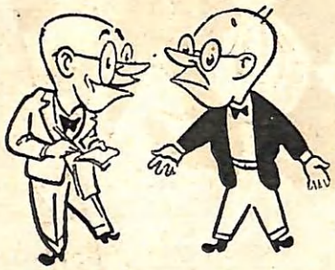

— Turistlerle nece konuşacağız?
— Terimce, belki onlar anlar!

— Turistlere hangi oyunumuzu göstereceğiz?
— Seçim oyunumuzu!

— Sence en turistik yer neresidir?
— İstanbul sokaklarıdır. Alp dağları gibi, kar yağınca aşılmaz olur!

— Turistleri ne ile doyurmalı?
— Halk gibi, beyanatla!

— Turistler nerede sızacaklar?
— Biz onları her yerde sızdırırız!

— Turistleri nasıl eğlendireceğiz!
— Onlara halimizi gördükten sonra başka eğlence istemezler!

Tombul Teyzeden mektup:

Hollywood'da bir hâdise

Buraya hususî kamyonumla geldim. Meşhur komik İstan Lorel'le arkadaşı Hardy, Sıska Dayı ile beni görür görmez «Artık bize ekmek kalmadı!» diye terki diyar ettiler. Yalnız İstan:

— Madam Tombul! dedi, sizinle biz güzel bir çift oluruz. Beraber film yapıyoruz mu?

— A... a... Herifin zoruna bak! Neden çift oluyormuşuz? diye çıkıştım.

— Tabii... Birleşelim, dedi. Görmüyorsunuz mu, adımın yarısı İstan, sizin Tombul'un yarısı da bul, eder İstanbul!

Deli herif, noolacak.. Neyse.. Burada kadınları hiç yadırgamadım. Kendimi Beyoğlunda sandım. Bizimkilere öyle benziyorlar ki... Şöyle hamama sokup yıkadınız mı bambaşka insan oluveriyorlar. Yarısı boya.. Burada sade film yapmıyorlar, dehşetli güzel kadın da yapıp ihraç ediyorlar. Betty Grable, burada kalmam için çok ısrar ediyor:

— Siz bizim uğurumuz olacaksınız! diyor. Sizi bir kere görmek, vücut ölçülerine çok bağlı olan biz kadın yıldızlar için en tesirli rejimlerden daha dokunaklı oluyor. Hemen iştihamız kapanıveriyor..

Maamafih, tesirim bu kadarla değil. Kimi beni görünce bir yeyip haline bin şükür ederken bir kısmı da bana benzemeğe çalışıyorlar. Artistler arasında çabucak tombulluk modası başladı. Erkekler ne de olsa - Sıska Dayıcığım duymasın - tombulları tercih ediyorlar.

Aman sevgili okuyucularım, mektubumu burada kesmeğe mecburum. Beni almağa geldiler. Günlerdenberi karaya oturmuş olan Missouri zırhlısını kurtarmağa gideceğim. Ooşça kalın!

T.T.

— Yirmi dokuzuncu yaşımın üçüncü senesini kutluyoruz..
— Allah emsali kesiresiyle müşerref etsin!

Botarz-ı Kudemâ

Ararım

Bu çemenlerde ne bir gonca-i handân ararım
Ne semen, lâle, karanfil ,ne de reyhân ararım

Ne gönül meylediyor şimdi Bahâristâna
Ne Gülistan ararım gayri, ne Bostân ararım

İlgi vermez suyu hâvî bulunan nesne bana
Ne deniz, göl, dere, ırmak, ne Şadırvân ararım

Ne tuyuğ, varsağı, mâni, nefes eyler beni cezb
Ne gazel, koşma, ne dîvan, ne de destân ararım

Ne şitâbân olurum mansıb-u câh ardında
Ne de bûs eyliyecek dest ile dâmân ararım

Ne ben (Aykaç) gibi sâmân-ı azîm âşıkıyım
Ne de (Falih) gibi on katlı apartmân ararım

Ne fodul sâile bir gün veririm tek metelik
Ne de bir kimseden âlemde ben ihsân ararım

Soğudum öyle ki ebnâ-yi beşerden şimdi
Ne ekaarib, ne ahibbâ, ne de cânân ararım

Ne bu âlemde gider, hemdem-i nâdân olurum
Ne de (Cahid) gibi katmerli suhandân ararım

Çevirip çeşmimi bakmam ada tavşanlarına
Ne benim Parsla işim var, ne de Kaplan ararım

Binerim istediğim hergelenin ensesine
Ne husûsîde gözüm var, ne küheylân ararım

Gerçi altımda atım yoksa da el'an, yine ben
Bed-fiâlân ile çarpışmağa meydân ararım

Bana vız gelmede dehrin ad alan kimseleri
Semiz insan değil, ancak temiz insân ararım

Âh, eğer olmasa (Nâci Karacân) imzâsı
Sanmayın, her sabah erkence gidip (Tân) ararım

(Diyojen) vâri bu yerlerde bugün elde fener
Durmadan kûşe bucak sâhib-i iz'ân ararım

Böyle âh eyliyerek her gece, gündüz (Fevzi)
Şu mubârek vatanın derdine dermân ararım.

ABDÜLBAKİ FEVZİ

— Hani sarhoş değildin?!

Kadın — Bazı canımı sıkıyorsun ama, servetin aklıma geldikçe teselli buluyorum!

— Başına fesleğen takıyor, niçin acaba?
— Vaziyetini anlatmak için olacak!

— Belki bana da sarılan bulunur!

Erkek — Fazla beklemeye tahammülüm kalmadı, on sene sonra mutlaka evlenmeliyiz!

— Beğenirseniz size yedek parçalı sandıklarımızdan verelim..

Tombul Teyze kendine elbise modeli beğeniyor!.

Hikâye

Mercan

Yazan:
Vir Gül

— Kediniz dişi mi? diye sorana :

— Anne olabilir ama, ben müsaade etmiyorum, diye cevap verirdi.

Yani «dişi» demek isterdi ama, cinsiyeti doğrudan doğruya ifade eden bu kelimeyi ağzına almaktan kaçınırdı da böyle dolambaçlı yoldan cevap verirdi. Hele «erkek» kelimesinden de, erkek neslinden de âdeta nefret ederdi.

Otuzunu geçmişti ve bunu söylemekten çekinmezdi. Diğer kadınlar gibi değildi. Erkeklerle, evlenmeyle, aşkla, maşkla alâkası yoktu ki genç görünmeye çalışsın. Bir paşa torunuydu. Ailesinden ona eski bir konak, ihtiyar bir dadı ve eski zaman eşyasiyle beraber eski bir kafa da miras kalmıştı.

Kedi de rahmetli annesinin yadigârıydı. Daha doğrusu, annesinden kalan kedinin yavrusu. Adı «Mercan» dı. Sarılı, siyahlı ,beyazlı bir dişi kedi. Fakat Firuze Hanım, kendisi cinsiyet dünyasiyle alâkasını kestiği gibi bu dişi mahlûku da dört duvar arasına esir etmişti.

Dadı Karanfil bacı bile:

— İyi etmiyorsunuz, koçuk hanum ,derdi. Dişidir, erkek ister... Ana olmak ister... Tabiat öyle emretmiş...

Firuze Hanım, dadısını sever, sayardı ama, onun böyle asrî fikirleri nereden kaptığına bir türlü akıl erdiremezdi.

Mercan büyüyüp aşk nağmeleri mırıldanmakta gecikmedi. Pencerelere tırmanıyor, dışarıdan bıyık büken delikanlı kedilere kuyruk sallıyordu. Fakat, Firuze Hanım eline maşayı alınca Mercan kaçacak delik arardı.

★ ★

Firuze Hanımın Mercanından ve Karanfil bacısından başka şu dar-ı dünyada yahut dar dünyada bir tek yakını vardı ki o da eski mahalle arkadaşı Cevriye idi. Firuze ile Cevriye vaktiyle ayni ilkmektebe gitmişler, fakat sonradan Firuze eve kapandığı halde o sokaktan içeri girmemişti. Kolleje gitmiş, asrî hayata atılmış, Toptaşından, Nişantaşına taşınmış, adını da Neclâ yapmıştı.

Bununla beraber, Firuze ile Cevriye (pardon, Neclâ) nın teması kesilmemişti. Firuze Hanım iyi havalı bir günde Üsküdardan İstanbula inmek gibi büyük bir hovardalığı göze aldığı zamanlar Köprüden tramvaya biner, Nişantaşına giderdi. Bir saat kadar ancak oturur, hava kararmadan evde bulunmak üzere ,üç saatlik dönüş yolculuğuna başlardı .

Bir gün Neclâdan bir mektup aldı: Fakat mektup Nişantaşından değil, Büyükadadan geliyordu. Neclâ bu mektubunda diyordu ki:

«Yaz için buraya geldik. Pazara bizim evde bir toplantı tertip ettik. Senin gelmeni bilhassa istiyorum. Biraz hava almış olursun. Korkma: senin zıddına gidecek şeyler yapmam!»

Firuze Hanım uzun uzun düşündü, taşındı. Sonra kararını verdi: gidecekti. Biraz hava alması herhalde iyi olacaktı. Cumartesi sabahı Üsküdar iskelesinde dadısından ayrılırken:

— Pazartesi sabahı dönerim, diyordu. Ev sana emanet. Mercan'a da göz-kulak ol. Sakın evden dışarı çıkmasın.

Evet, Adada iki gece kalmayı tasarlamıştı ama, Neclâ salıvermedi. Toplantı, eğlenti cumartesi pazar devam etti, ertesi gün kendi başlarına gezmeyi kararlaştırdılar. Daha ertesi gün başka bir yere davetliydiler. Firuze, eve mektup yollayarak dadısına, Adada birkaç gün daha kalacağını bildirdi.

«Birkaç gün» «birçok gün» oldu. Firuze Hanım Adadan ve Adalılardan pek hoşlanmıştı. Adalılar arasında da ondan hoşlananlar vardı. İlk gün pek kapalı bir kıyafetle gelen bu kendi halinde taze, sonradan yavaş yavaş açılmış, koyu renkli elbiselerinin yerine arkadaşının rengi ve göğsü açık, eteği ve kolu kısa elbiselerini giymeye başlamıştı. Bir gün saçları kısaldı, ertesi gün dudakları boyandı.

Neclâ:

— İsmini de bir değiştirsen, Firuzeciğim, diyordu.

Bu işi ,ondan hoşlanan erkeklerden biri yaptı. Bir gece mehtap safasında ona :

— Firi, diye hitap etti.

Bu değişik isim Firuzenin kulaklarını tatlı bir ürpertiyle okşamıştı.

★ ★

Karanfil bacı hanımını merak etmeye başladığı bir gün Büyükadadan ikinci bir mektup geldi. Bunda Firuze (pardon Firi) o yazı Adada geçirmeye karar verdiğini söylüyor ve şöyle diyordu:

«Buradan çok memnunum. Tabiatin birçok güzelliğini ve zevkini tanımaya başladım. Aklıma gelmişken, söyliyeyim, bacı: Bizim Mercan'ı artık sokağa bıraksan iyi edersin...»

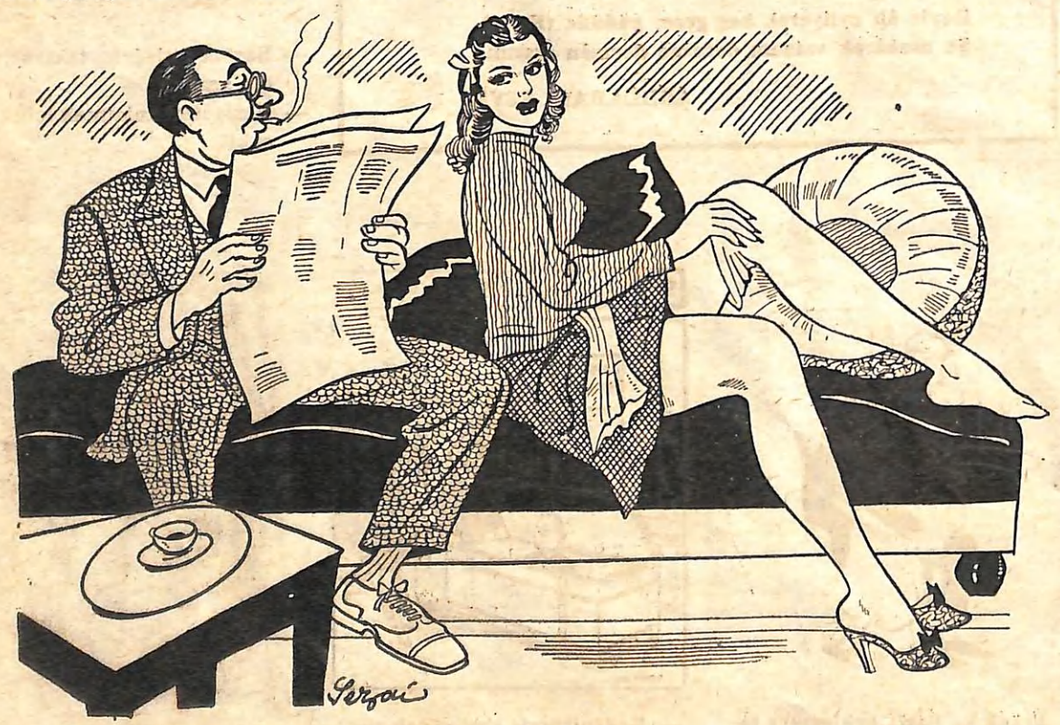

— Evin mobilyası artık eskidi, yenisini almak lâzım...

— Biraz daha sabret karıcığım, hele şu seçimler başlasın, inşallah bir koltuk, bir sandalye, bir de kürsü kapar, evin mobilyasını yeniden düzeltiriz!

— Kokteylde bir harikaydın, hele dişlerin inci gibi parlıyordu.

— Tabii kardeş, Dentosil kullanıyorum!

FIKRALAR

DİYORLAR KI...

Truman Stalin'e bir papağan yollamıştı. Stalin memnun! Propaganda Nazırı Atmasyonev'i çağırdı:

— Bu papağana güzel sözler öğretin, Bulgaristana gönderin, diye emir verdi.

Fakat ertesi gün papağanın başını uçurdular. Çünkü hürriyet memleketinde yetişen papağan, kendisine ezberletilenleri aynen tekrarlamış, fakat sonuna «diyorlar» diye ilâve etmişti.

AKRABA

Salamon yılbaşı için beş hindi almıştı. Ev kalabalıktı çünkü. Karısı, anası, karısının anası, kendi babası, karısının babası, her iki tarafın kardeşleri, baldızlar, bacanaklar...

Hindiler bahçede çerle çöple semirlemeye çalışırlarken bir sabah baktılar, dört tane kalmış!

Salamon hemen karakola gitti. Vaziyeti anlattı ve :

— Benim ailesinden şüpheleniyorum, dedi.

Komiser sordu:

— Peki ama, karınızın ailesinden niçin şüphelenmiyorsunuz?

Salamon acı acı güldü:

— Şüphelenmem. Çünkü onlar çalsalardı, hiç birini bırakmazlardı!

BURUN

Burunsuz Tevfiği ziyarete giden bir ahbabı beraber götürdüğü oğluna yolda tenbih etmişti:

— Şimdi gideceğimiz amcanın yanında sakın burnundan bahsetme, e mi?

Gittiler. Oturdular. Hoş - beş etmeye kalmadı, çocuk yüksek sesle haykırdı:

— A! Baba! Sen bana niye bu amcanın burnundan bahsetme, dedin? Bak, burnu falan yok!

TEVAZU

Falih Rıfkı, vaktiyle Hindistandaki maceralarını anlatıyordu:

— Bir gün ormanda dolaşırken karşıma bir kaplan çıkmaz mı? Elimde silâh yok, ne yapacağım! Bu sırada yerden 5 metre kadar yüksekte bir dal gördüm. Hemen sıçradım.

Merak edenlerden biri sordu:

— Yakalayabildin mi?

Falih Rıfkı, «Hayır» der gibi başını salladı.

— Yukarı sıçrarken yakalıyamadım ama, aşağı inerken yakaladım...

HEDİYELİK

Yılbaşı hediyelerinden lâf açılmıştı.

Biri:

— Kadınlar erkeklere niçin boyunbağı alırlar; diye sordu.

Armatör Avni Meserretçioğlu, hazır cevaplarından birini yerleştirdi:

— Boyunlarından bağlamak için!

TUHAF ŞEY !

Meşhur dalgın profesör bir arkadaşına hediye götürecekti. Bir antikacı dükkânına girdi. Baş aşağı duran bir vazoyu alıp baktı.

— Bu ne biçim şey böyle! dedi. Ağzı kapalı... (Sonra başaşağı çevirdi.) Allah Allah! Dibi de delik! Ben böyle vazo görmedim...

ANCAK

Yeni evli delikanlı akşam eve gelince:

— Sinema için bilet aldım ,diye haber verdi.

Karısı sevinmişti:

— Mükemmel! Yemekten sonra hemen hazırlanmaya başlıyayım.

Kocası başını salladı:

— İyi edersin, biletler yarın akşam için!

DELİL

Âdem Nezihi Energin geçen sabah çok samimî bir arkadaşına rastlayınca elini sıktı:

— Çok şükür, ayılmışsın! dedi.

Öteki kızgın kızgın baktı:

— Dün gece sarhoş olduğumu ne biliyorsun?

— Biliyorum. Otöbüste bir kadına yer verdin.

— Peki, bunda şaşılacak ne var?

— Nasıl yok! Otöbüste ikinizden başka kmise yoktu. Ben sokaktan gördüm!

ECEL TERİ

Moiz hastalanmıştı. Doktor vaziyetini tehlikeli görüyor :

— Yirmi dört saate kadar terlerse tehlikeyi atlatır, yoksa öbür dünyayı boylar, diyordu.

Bu haberi alan Yahudi cemaati Moizin kapısını çaldı.

— Havraya beş bin lira iane vermez misin, Moiz? diye sordular.

— Üç bin beş yüz olmaz mı?

— Olur. Fakir çocuklara da beş bin isteriz.

— Onlara da üç bin beş yüz.

— Pek alâ. Ama bizim mektebin de tamire ihtiyacı var. Beş bin...

Moiz yatağında birdenbire doğruldu:

— Durun ,durun, acele etmeyin. Kimseye iane filân vermiyorum. Hepsini geri aldım: Baksanıza... Adamakıllı terliyorum be!

MERAKLI

Bir gazeteci arkadaş, yazılması biraz güç bir vak'ayı şöyle hülâsa etmiştir:

«Bir kadın banyo dairesinde havagazından zehirlenmiş, fakat kapıcının dikkati sayesinde kurtulmuştur.»

ZARURET

Adam karısına çıkışmak ihtiyacını duymuştu:

— Ara sıra yalan söylediğini görüyorum.

Kadın boynunu büktü :

— Ne yaparsın! İnsanın kocasını ara sıra methetmesi nezaket icabı!

GRİPİN

GRİP - BAŞ - DİŞ ve ROMATİZMA AĞRILARINA KARŞI

Sayı: 186

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası
İstanbul

Mizah

— İşte böyle.. Ben de erkekler uğruna sürünüyorum!